

Källviken

Historik och lite annan Information

Källviken historia

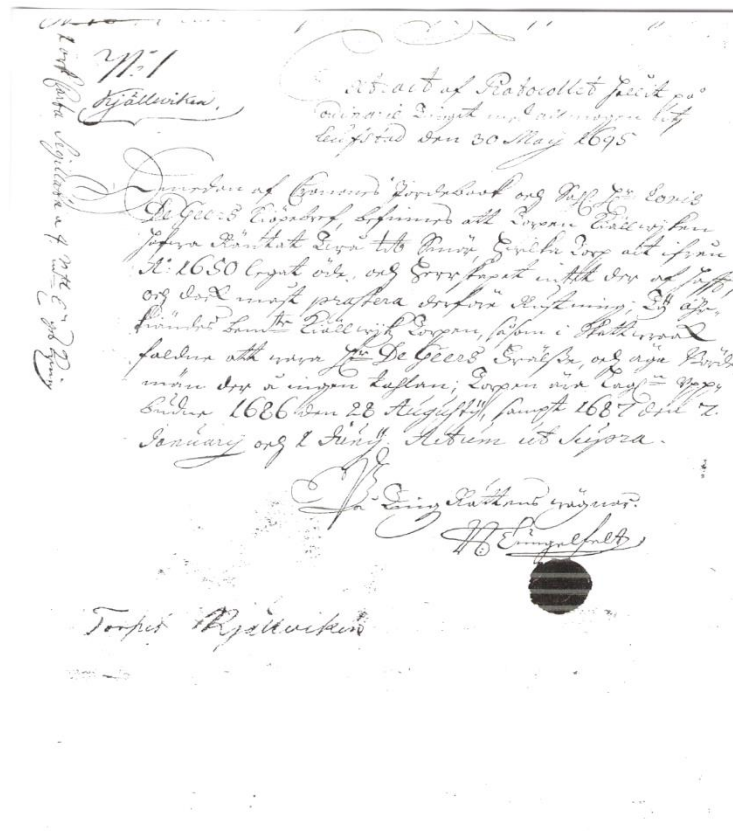
Historik

Det äldsta dokument som vi fått tag på dateras 1684. Det är skrivet av baron på Lövestabruk. Citat:

Extra af protokollet hållit på ordinarie tinget med allmogen uti Leufstad den 30 maj 1695. Emedan af Cronones Jordebook och salig Herr Lois de Geers köpebrev befinnes att Torpen Källviken hafa räntat tv" lisspund smör, hwilka torp att ifrån anno 1650 legat öde och herrskapet intet der af haft och dock måst prestera des före rustning ty här kändes bemälte Källvikstorpen, såsom i Skattwrak faldne att vara Herr De Geers frälse och äga. Börde män i ingen talan Torpet är lagligen uppbudne 1686 den 28 Actum ut Supra.

På tingsrättens vägar

N. Tungefält

Var någonstans Källvikstorpet var beläget har ingen kunnat svara på.

Flororna

I hjärtat av den norduppländska bruksbygden, mellan Österbybruk och Lövstabruk närmare bestämt, är ett av Upplands säregnaste naturområden beläget. Från vårt område ligger det på västra och södra sidan av Finnsjön. Det kan kortfattat beskrivas som en vidsträckt mosaik av myrmarker, fastmarksryggar och olika typer av sumpskogar. Områdets karaktär av storslagen vildmark med närmast norrländsk vidd förstärks av ett nätverk av sjöar och vattendrag mot en fond av mörk barrskog. På den äldst arkiverade kartan över området, ritad på 1600-talet, är det största myrkomplexet benämnt "Florarna". På kartan från 1756 har namnet ändrats till singularisformen "Floran" med tillägget "ström och träskmossarne". Namnet har fornnordiskt ursprung och går förmodligen att spåra till grundformen "flor" som betyder "ladugårdsgolv" i upplandsdialekten. Namnet skulle enligt boken Ortnamn i Uppland syfta på att de stora myrmarkerna gav intryck av ladugårdsgolv. På senare tid har den mer rikssvenska namnformen Flororna blivit vanligt i talspråk.

Citat Florarna av Jörgen Sjöström

Risön

Åker man Källviksvägen norrut kommer man fram till vägen som går mellan Örbyhus och Lövstabruk. Här svänger man vänster och kommer efter någon kilometer fram till Ingstabo. En vägskylt visar vägen mot Risön och Flororna. Risön är en lägergård som ligger i norra delen av reservatet. Gården kan hyras av privatpersoner, skolor och föreningar. Här finns 30 sängplatser plus ett sovloft utan sängar där det också går att övernatta. Du har tillgång till kök med självhushåll, WC och duschar. Utanför finns eldstad och naturreservatets enda möjlighet att tälta. Här finns också en öppen stuga med 2 bäddar och element. Matlagning hänvisas till eldstaden utanför. En bit väster om Risön ligger torpet Västergärde som också går att hyra för övernattning. Här finns totalt 10 bäddar.

Risön ägs av Upplandsstiftelsen

Gruvor

I skogen utefter gruvvägen finns några gruvhåll, Håkansbogruvorna. De är inte stora och har inte använts för någon järnbrytning. Nedläggningen av gruvorna i området skedde succesivt. I Rörberg upphörde driften formellt 1922 men inte förrän fem år senare slutade man att pumpa gruvan, varvid den fylldes med vatten och fortsatt brytning omöjliggjordes. De mest kända gruvorna i området är Vigelsbo gruvor som lades ner 1925. Numera är gruvhålen stängslade eftersom de utgjorde fara för djuren i området.

Järnväg

Varför byggdes järnvägen?

För att söka svaret på denna fråga måste man gå tillbaka till förhållandena i dessa trakter kring första världskriget. Då upplevde nämligen den uppländska järnhanteringen sin största men också sista blomstringstid. Gruvor, hyttor och smedjor gick på högvarv för att täcka det omätliga exportbehovet till kejsartysklands krigsindustri. Att Tyskland gav upp kriget 1918 berodde i varje fall inte på bristen på råvaror till krigsmaterial.

Mot bakgrund av detta dunkla kapitel i vår historia får man se tillkomsten av banan från Norrmon som så småningom via Vigelsbo gruvfält kom nästan fram till Lövestabruk.

21 januari 1921 fick man koncession på en bana 29 km lång mellan Lövestabruk och Norrmon. Kostnaden var beräknad till 2 700 000 kronor och förslaget hade uppgjorts av Unander & Jonsson. Lövestabanan utgick från Norrmon mellan Österbybruk och Gimo. Det var en smalspårig järnväg som gick genom socknarna Morkala, Valö, Film och inom Österlövsta fram till Lövestabruk.

Avsikten var att banan skulle gå fram till smedjan i Lövestabruk. Tre stakningar gjordes 1922-1923, dels väster om Norra gatan, dels efter Fägatan och dels öster om Stora gatan, men anläggningen avslutades med ett stoppblock intill Risforsån efter vägen till sågen, på grund av nedläggningen av bruket. För banans fortsättning på andra sidan ån hann dock byggas ett stenfundament som finns kvar än i dag. Järnvägen var menad att fortsätta till hamnen i Fagerviken och ända till Älvkarleö. På 1950-talet fanns funderingar på att använda de nedlagde gruvhålarna i området kring järnvägen som oljeförråd. Inte heller detta realiserades.

På sista delen av banan i Films socken fanns det vid Gräsbo en lastplats samt en vaktstuga med biljettlucka i expeditionslokalen. Nästa hållplats var Sonbo där det även förekom utlastning av ved. Efter Sonbo kom man ganska snart in i Österlövsta.

Vid Bystaden har det funnits ett stenbrott varifrån man tog material till broar efter banan strax före Källviken (namnet kommer av att det lär ha funnits kalkkällor i närheten av badet) ser man lämningar av järnvägens största grustäkt, som omfattar 3 ha mark. Där togs grus till järnvägen via ett stickspår. I grustaget använde man en modernitet för den tiden, nämligen en ånggrävsropa.

Intill denna grustäkt fanns ett torp, kallat Kolartorpet. Detta brann ned genom att marken antändes av ett ånglok och huset kunde inte räddas.

Genom dagens fritidshusområde i Källviken går en väg som är byggd på banvallen, fram till badplatsen. En enskild väg fortsätter utefter Finnsjön på banvallen fram till Nybron.

Planer fanns att dra ett stickspår från Lövestaspåret fram till gruvorna vid Håkansbo järnberg som inte ligger så långt från Källviken.

Vid banans 22,5 km ligger Körbo lastplats och där fanns även vaktstugan nr 150 som liknar den i Gräsbo. I Körbo fanns ett 310 m långt s.k. rundspår intill Finnsjön. Där fanns även en stenlastkaj samt ett timmeruppfodringsverk. Betongfundamenten syns fortfarande. Till Körbo bogserades timmer med båt över Finnsjön från intilliggande sjöar. Bogserbåten hade inombordsmotor.

Nyvaknat intresse för Lövstabanan

KÖRBO

Lövstajärnvägens historia blev kort och inte särskilt ljus. Den började byggas 1918 och öppnades officiellt till Lövstabruk 1926. Samma år sågades villansmed-järnåtgott och därmed försvann en av banans tilltänkta transportgiffar. Sedan dess har den öppnats 1956 och revs upp.

Den sista tågen som körde till Lövstabruk var en godståg som hade till uppgift att frakta skogsprodukter till Lövstabruk. Tåget var ett av de sista som körde till Lövstabruk.

För körsångarna hördes det en glädjens och en förtjusning till Lövstabruk vid östskädet. Konstaterade åren i skolan helt kort. "Jaha, nu kommer seppenberget" eller "Nu kommer okobertaget". Detta berättade Sten Westergren i Lövstabruk, som minns när järnvägen öppnades. Bild ur Sten Westergrens samling.

Vedtag vid Körbo lastplats intill Finnsjön. (Bild ur Sten Westergrens samling.)

tar Sten Westergren i Lövstabruk, som minns när järnvägen öppnades. Bild ur Sten Westergrens samling.

upplevt järnvägstrafiken "live". Det är i stället desto flera som

onförande i Valö-Forssmarks benslygsförening, Tore Blom,

Rodagglarsnötet, som förenade Stockholm, Uppsala, Norrtälje,

Vid banans 22,5 km ligger Körbo lastplats och där fanns även vaktstugan nr 150 som liknar den i Gräsbo. I Körbo fanns ett 310 m långt s.k. rundspår intill Finnsjön. Där fanns även en stenlastkaj samt ett timmeruppfodringsverk. Betongfundamenten syns fortfarande. Till Körbo bogserades timmer med båt över Finnsjön från intilliggande sjöar. Bogserbåten hade inombordsmotor.

Vid Körbo fanns också ett litet sågverk som drevs av att ånglokomobil. Där sågades stora mängder järnvägsslipers. Det spillvirke som blev över användes för kolning. Den färdiga kolen lastades på vagnarna från en kolbrygga och fraktades på järnvägen till kunderna.

Utöver slipers sågades props som stödvirke att användas i de engelska kolgruvorna.

Järnvägen fortsätter mot Nybron, Brännbäcken, förbi Hålldammen och fram till det som blev ändstationen Lövstabruk.

Innan man kom fram till Lövstabruk fanns ett stickspår till sågen varifrån skogsprodukter lastades och där fanns även en kolbrygga för lastning av kol.

Lövsta brukshandel hade nytta av järnvägen. Via denna fick man sina leveranser av gödning som såldes till traktens bönder.

Vid stoppblocken vid Risforsån fanns ett pumpverk, varifrån man fyllde på vatten till ångloken.

Under krigsåren hände en olycka då en kastvedsvagn kom i rullning på grund av en fellagd växel. Vagnen kom in på spåret vid sågen i Lövstabruk och krossade stoppblocken och hamnade i ån. Järnvägen fick trots det ett uppsving under kriget då bl.a. kastved samt ved från rivna byggnader transporterades till Stockholm som bränsle. Dit transporterades även is, med ett 50-tal vagnar åt gången, från Finnsjön. Isen användes i isskåp – våra kylskåps företrädare. Vedtågen gick i princip dygnet runt, så mycket som linjens kapacitet medgav, men år 1947 ansågs krigets bränslebrist ha upphört varför återstående skogstransporter lades över på lastbil. De sista åren fram till 1952 körde man bara torvtåg från Gubbo. Då torvfabriken lades ner 1954 var det definitivt slut med trafikunderlag på Lövstabanan.

1952 upphörde godstrafiken Lövstabruk – Gubbo och åren 1956 -57 revs spåren upp på sträckan.

Här gick järnvägen

År 1926 blev "Lövestaspåret" färdigt att tas i bruk. Samma år lades bruksdriften vid Lövestabruk ned. Banan användes ändå under ca 30 år för transporter av virke, ved, kol och is. Vid några tillfällen även för persontrafik. 1946 anordnades en stor orienteringstävling i dessa trakter av Österby IF och då transporterades de tävlande till Körbo på järnväg.

1954 togs beslut om rivning av banan och detta arbete avslutades 1957 när rälsen hade rivits upp. 1958 återlöstes banmarken av tidigare markägare.

Någon persontrafik blev det aldrig underlag för i dessa för mellansvenska förhållanden så glesbefolkade trakter. Dessutom var busstrafiken redan på 1920-talet ett alternativ. Den koncession som beviljades för banan den 5 februari 1925 avsåg därför endast godstrafik. Med ett trafikunderlag som inte ens medgav daglig godstrafik blev det heller inte någon post- eller styckegodstrafik. Historien säger dock att skolan i Gräsbo annonserade ut en lärartjänst där man påpekade att det fanns möjlighet att åka tåg från Österbybruk. C J Wahlström var den som sökte och fick lärartjänsten. Efter trettiofyra och ett halvt år skrinlade han sin förhoppning om att få åka persontåg på järnvägen.

De "stationshus" (benämnda vaktstugor) som uppfördes i Gräsbo och Källviken var man tvungna att bygga av militära skäl. Som bakgrund till detta måste man ha i beaktande att banan påbörjades under pågående världskrig och inte minst då ansågs det nödvändigt att kunna framföra "militärtåg" på sträckan. I dessa hus kom utrymme att finnas för såväl överliggning som expeditiionslokaler.

Det ordnades utflykter för personalen vilket innebar att det trots allt gick några persontåg på Lövestabanen. Främst ordnades dessa resor för DHJ personalen (Dannemora, Hargs Järnväg). Sommaren 1951 fick personal från Rimbo åka till Finnsjön med en av bolagets tåg.

Utdrag ur Lövestabygden juli -07 och Roslagsexpressen nr 1 -97

Det lämnades tre dressiner kvar placerade hos Åkerlöf, Fondelius och Bengtsson för att nyttjas av de boende. På dressinen kunde man göra utflykter bl.a. till affären som ända in på -60 talet fanns i Nybron.

Vägen som de boende åkte på gick förbi Åkerlöfs gård och ner mot Källviksvägen. Från Åkervägen parallellt med järnvägen från fram till Körbo.

Finnsjön

Sjön är en av Upplands större insjöar, ca 1 mil i söder-norr och 800 meter där den är som bredast. Sjön är en källsjö, vilket kan vara underlag till namnet Källviken. Badplatsen vid Källviken har ett fantastiskt bad speciellt om man har småbarn eftersom det är långgrund med sandbotten och oftast väldigt varmt i vattnet. Kring sjön finns i övrigt inte så många bra ställen där det är enkelt och smidigt att bada. I sjön finns 2 öar, Storön som trots sitt namn är väldigt liten och Lillön, som är ännu mindre. På 50 och 60-talet hade scouter från Skärplinge läger på Storön. Det finns (eller fanns) en iordningställd plats för grillning och tältning. Även boende i Källviken har haft utflykter med övernattnig på Storön.

Några hundra meter från badet mot Körbo ligger det som kallas hundbadet. Det har också kallats klipporna eller kärleksudden. Det är bra plats om man har en badsugen hund.

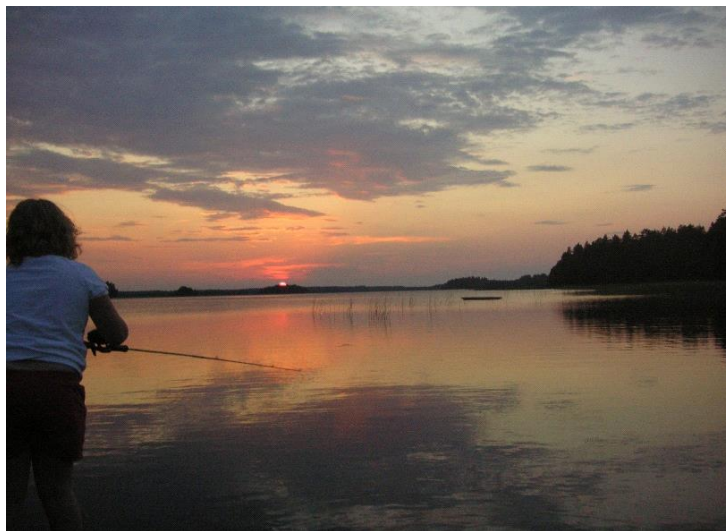
Promenadväg

Vill man ta en liten tur i skogen kan man gå Ängsvägen rakt fram där finns en skogsstig. Antingen kan man efter ett antal meter svänga höger tillbaka och komma ut på Skogsvägen. Det går även att fortsätta stigen mot en körväg som är avtagsväg från Bystadvägen. Man går till höger och kommer fram till en vändslinga där det finns en stig som går till "udden". Där går att bada även om det är lite svårt att ta sig ut i sjön.

Fiske

Inplantering

Gäddyngel och gös har planterats in i sjön under åren. De flesta som är på sjön får dock abborre men även gädda, men det finns även några som fått gös under fisketuren. Den vanligaste fisken i sjön är troligen abborre. Under 70-talet var det ofta båtar ute tidiga mornar för att få den största fångsten.

Kräftfiske

Fram till slutet av sjuttio-talet fanns gott om svenska kräftor i sjön. De som hade rättigheter kunde få upp flera tjog kräftor i en bur. I och med att sjön blev erkänd som bra kanotled med ett sammanhängande system till kusten försvann alla kräftor. Sjön fick kräftpest och det blev tomt i alla burar. Efter det har signalkräftor planterats in men dessa ger inte alls så stora fångster.

Fester och trevligheter

Sista april

De boende samlades nere vid bryggan där underlag för en kase hade samlats ihop. Var det för mycket vatten i sjön flyttade man upp till fotbollsplanen. På sedvanligt vis sjöngs våren in och alla var glada och såg fram mot sommaren.

Boulbana

En boulbana finns sedan några år nere vid bryggan. Den anlades vid en gemensam städdag och hålls i ordning vid städdagarna. Vid några tillfällen har det anordnats tävlingar. Boule är en sport där kondition och ålder inte är betydelsefullt utan gammal kan tävla mot eller med ung.

Grillkvällar

När det blev iordningsställt med grillar nere vid bryggan träffades man där och hade trevligt tillsammans. I fler år fanns en grillkvällsansvarig som annonserade när det skulle grillas. Ofta slutade kvällarna med dragspel och allsång.

Midsommar

Gemensamt firande på midsommarafton har anordnats under lång tid. De flesta år har festen ägt rum på Åkerlövs loge, men några år har den varit förlagd till ängen (fotbollsplanen). Från början var det föreningen som ansvarade för tillställningen, men sedan drygt 15 år är det fam. Pettersson som är ansvariga. Det har varit en stor förmån att få levande musik på festen och alla musiker har dessutom varit bosatta i Källviken. Från start var det kvällsfest på logen i Körbo men från 80-talet flyttade den till Åkerlövs loge.

Det fanns möjlighet att köpa sillbiljetter till kvällsfesten, sillen var heminlagd av Elsa Eriksson. Men det förekom även att det var knytkalas. Ett år slog man på stort och grillade en hel gris. Även på kvällen var det musik och dans. När knotten invaderade området blev det besvärligt att vara där uppe och ha kvällsfesterna

Midsommardagens förmiddag ägnades åt fotboll, det var pojkar mot ”gubbar” och flickor mot ”gummor”. Dessa matcher lockade till många skratt och många slutkörda äldre. Numer är det mest spontanfotboll under midsommarhelgen när det är många i sina stugor.

Numer anordnas sedan många år en brännbollstävling på midsommardagens eftermiddag där alla som vill får vara med. Barnen uppskattar att även vuxna är med och kanske man vinner över pappa eller farfar.

Augustifest

I slutet av sommaren var det ”augustifest” för alla intresserade på Åkerlöfs loge. Det var ett gemensamt sätt att säga adjö till sommaren och vi ses nästa år igen.

Städdag

I samband med att bryggan skall läggas i eller tas upp har styrelsen beslutat att området samtidigt skall städas. Gemensamma krafter finns då som tar sig an olika uppgifter. Vissa år har "bryggherrarna" fått återkomma eftersom det inte varit läge att lägga i bryggan på grund av för hård blåst eller för mycket vatten i sjön.

Fisketävling

En sommardag för några år sedan anordnades en fisktävling. Alla som ville vara med anmälde sig vid start. När startskottet gått så sprang deltagarna, de flesta herrar, till sina båtar och for ut till sina fiskeställen. Efter några timmar kallades alla tillbaka och fångsten vägdes. Den som hade högsta vikt på fångsten vann, inte antalet fiskar. Efter tävlingen var det gemensam förtäring.

Boende

I början av 50- talet fanns fem mjölkbönder, Monie i Bystaden, Åkerlöf på Åkervägen, Eriksson nere vid bryggan, Lövström i Murartorpet samt Fondelius i Körbo. De skulle efter mjölkningen på morgonen dra ner mjölkkanorna till stora vägen där mjölkbilen hämtade dem klockan 7. Klockan 11 kom bilen tillbaka och hade man beställt smör, ost eller annan mejeriprodukt måste man vara nere vi vägen igen för att hämta beställda varorna.

1949 byggde Skyttorps såg och snickerifabrik ett semesterhus för sina anställda. Vid den tiden fanns det inga andra semesterhus i området. Att få komma en vecka till Källviken räknades som en stor förmån för de anställda vid fabriken. Resan upp skedde på lastbilsflak för familjerna och var en stor upplevelse. Det fanns även en dubbeltullad roddbåt som hörde till huset. Huset ligger på Källviksvägen 62 men är numera privatbostad.

1953 byggde John Pettersson hus på sjövägen, stommen på huset är bokhülleplan från Kungliga stadsbiblioteket i Stockholm. Då fanns Lindbergs hus Källviksvägen 65 och två mycket små hus på Källviksvägen 61 och 63. Hyra betalades till stamfastigheten Eriksson på 25 kronor för John Pettersson och 50 kronor för Skyttorps såg för ett år. 1963 styckade Eriksson upp tomterna på sjö och skogsvägen samt Källviksvägen fram till nr 42 och summan för en tomt var 3000 kr. Övriga tomter på Åkervägen, Ängsvägen och Källviksvägen fram till postlådorna styckade upp -64 och -65.

Källviksvägen 26, huset har tidigare stått i Randala och har flyttats hit.

Källviksvägen 43 och 50 var tidigare ett hus som var skogshuggarbostad i Körbo. Det hade varit en storm som fällt väldigt mycket skog och alla som kom dit behövde någonstans att bo. Huset delades av Ivar Eriksson och hans bror David och flyttades till dess nuvarande plats.

Byggherren Hedberg fick köpa tomterna öster om Åkervägen för att bygga hus. När de var byggda såldes de.

Många av husen som finns i området har under åren ändrat utseende under åren genom till- eller ombyggnad. De första ägarna nöjde sig med färre kvadratmetrar och enklare standard. De flesta hade inget vatten indraget och man hade utedass.

Slottet ligger förbi Bystaden och är ett gammalt torp. Huset har två skorstenar, trots att det är ett litet hus, men det var två små lägenheter inne. Det ägdes av Lövstabruk och hit fick framförallt smedsänkor bo med sina barn. Änkorna fick gå till Lövstabruk för att göra vissa dagsverken som de sedan ersattas för med matvaror och annat som de behövde. (Rolf Carmans pappa har bott där som barn med sin mamma).

Kuriosa

Klas Lövström "Murar-Klas"

Han var född 1879 i Murartorpet. Han bodde under mycket primitiva förhållanden i en liten stuga som hörde till torpet. Klas var en originell person. Han var under en kort tid medlem i Frälsningsarmén, men det varade inte länge. Klas tyckte om starka drycker och under ett besök i Gävle råkade han bli ordentligt på snusenmed påföljd att han somnade på en gräsmatta. Några personer hittade honom och eftersom han hade ett F på kavajslaget tog de honom till Frälsningsarmén eftersom de trodde han var sjuk. Där konstaterades det kraftig berusning och därmed blev hans medlemskap avslutat.

Klas var ett stort fan av Kalle Jularbo och han cyklade och lyssnade på honom om han uppträdde i närheten. Han satt på scen klädd i en gammal bonjour och vita smärtingskor. Eftersom han på grund av sin odör nobbades av damerna dansade han själv med sin käpp. Vid Klas begravning fanns en krans från Kalle Jularbo.

Han hade stortvätt av sig själv en gång om året nere vid badet. Han hade stärkt sig med några pilsner före tvätten eftersom han badade naken och det kunde hända att det fanns andra besökare vid badet.

Klas fick hjärtbesvär på äldre dagar men att flytta in på ålderdomshem var inte tänkbart för honom. Han dog på påskafton 1954 i stugan utan att ligga samhället till last.

Utdrag ur Lövstabygden dec -97

Slottspump

John Pettersson Sjövägen 6 arbetade på kungliga slottet i Stockholm. Han fick där en pump som i många år fanns i pumphuset nere vid bryggan.

Hundar

Vid Högberget, vägen mot Imundbo, fanns en tik som när hon löpte fick besök av Åkerlöfs hund, Nalle. För att han skulle ge sig iväg ropades "Tänt var det här" då sprang Nalle hem.

Erikssons hade en hund som hette Figgen. Han sprang till Imundbo och låg på en kulle och bara tittade på tiken, sen sprang han hem igen.

Åkerlöfs hade en hund "Nalle" som ofta var vid badet. När vi barn var nere och badade och han tyckte att vi var för långt ut, sprang han i och räddade oss.

Björnspararen från Sundbyberg!!!!

Vid en utflykt i skogen vid gruvorna såg vi en stor avföringsblaffa som efter kontakt med jägare troligen kom från en björn. Detta berättade vi för grannar och bekanta i Källviken. Någon vecka senare blev "björnspecialisten" kallad för att titta på avföringen som låg på Åkervägen. En samling personer stod där och diskuterade livligt vilket djur som avföring kom från. Gissningarna var många men specialisten trodde nog att det kunde komma från björn. Rolf Öberg däremot var ganska säker på att det var från ett klövdjur. Fullständigt ovissa skildes alla. Någon dag senare träffade specialisten de som bor i Körbo och hon frågade då om vi en kväll veckan före hade hört alla kvigor som var på rymmen och sprang på vägen. Mysteriet var löst, det var Stefan Bloms kvigor som varit på Åkervägen och lämnat avföring.

Björnspecialisten är Jan Pettersson, Källviksvägen 62

Kafé

Bengtsson som bodde Källviksvägen 58

hade en släkting boende i Örbyhus. Han bodde granne med ett konditori i Örbyhus och på lördagar under sommaren fick han köpa bröd lite billigare där och det tog han med till Källviken. Väl däruppe hade han ordnat kaffeservering i bryggghuset som ligger på tomten. Genom att öppna fönstret i bryggghuset kunde ha servera kaffe eller annan dryck med färskt bröd till gäster som kom till badet. De uppgifter jag har fått var det emellanåt fullt med bilar på stora gräsmattan utanför bryggghuset. Denna service fanns i några år i slutet av 40- talet.

Kiosken

Under 60-talet och början av 70-talet fanns en kiosk som låg på grässlätten mittemot vägen ner mot bryggan. Där kunde man bl.a. handla glass godis och läsk. Det fanns också möjlighet att köpa öl i kiosken. Det skojas om att det var Sveriges första söndagsöppna systembolag! Det var fam Eriksson, Källviksvägen 58 som ansvarade för kiosken. Om den var obemannad fanns en

ringklocka som pinglade uppe i deras hus och då kom någon och expierade kunden. Vilka öppettider som gällde tror jag det var få som kände till.

Denna sammanställning är skriven av Anne-Marie Pettersson.

Underlag har hittats bland annat i Lövstabygden och Andersbo nytt. Det finns även böcker som dokumenterar Florarna väldigt informativt.

Lars Eriksson, Källviksvägen 58 har bidragit med stor mängd material.

Tack också till:

Rolf & Maggan Carman, Agneta & Kjell Lindberg, Anders & Ulla-Britt Israelsson, Tor Söderholm, Ann-Margret & Conny Pettersson, Hans & Elisabeth Högberg.

